

ПРАВИЛА ЖИТТЯ

ОЛЬГИ ДМИТРИЄВОЇ

Власний юридичний бізнес Ольга Дмитрієва організувала у 1994 році, вона є засновником і директором ЮФ «Дмитрієва та Партнери». У 2012 році її обрано головою ВРКА України, а двома роками пізніше — включено до списку арбітрів Ризького МКАС. Адвокатурі Ольга Леонідівна присвятила практично все своє професійне життя, і сьогодні вона ділиться своїми правилами життя

У мене багато яскравих дитячих спогадів завдяки моїм батькам, котрі полюбляли подорожувати навіть в ті далекі радянські часи. Під час однієї такої поїздки до Криму «дикунами» ми зупинилися переночувати десь у горах. Вночі весь простір заповнили сяючі жучки — світлячки, вони сяяли яскравіше зірок, кружляли в повітрі, літаючи то поодиночі, то збираючись у рій. Ми захопили в полон частину такої сяючої хмаринки і через кілька хвилин в моїх руках опинився свій «живий» ліхтарик. Це було феєрично!

Свого часу адвокатура мене привабила тим, що на той момент, коли я закінчувала університет, це була єдина професія, я якій можливо було відчувати хоча й відносну, але свободу. Не було необхідності мати членство партії, відвідувати партійні збори, перебувати в жорсткій підлеглості та конфронтації зі світом. Я бачила адвокатуру як творчу, гуманітарну професію. Це і вплинуло на мій вибір.

Найбільше в адвокатському самоврядуванні мене непокоїть деградація адвокатів. Професійна, етична, загальнолюдська. Адвокатура завжди була елітою і юридичних інститутів, і суспільства в цілому. Зараз це дуже далеко від ідеалу.

За роки незалежності, українці так і не навчилися бути незалежними. Мені незрозумілим є саме визначення залежності та незалежності. Хто був вільним ментально, той таким і залишився. На жаль, психологія маси така, що постійно шукає вожаків і часто помиляється. Здатність мислити незалежно може розвиватися тільки у людей, які не знали рабства, котрі почувалися особистістю і можуть забезпечити себе фінансово, а держава може надати їм таку можливість.

Головний девіз нашого часу: рух — форма життя.

Моя суперсила — це здатність робити безліч справ одночасно, контролювати велику кількість проєктів та обмірковувати різноманітні плани паралельно. Це дає перевагу в часі, а час — один із невідновних ресурсів.

Коли мені сумно, я дозволяю собі сумувати. Людині дана палітра всіх емоцій, від горя до радості. Потрібно вміти користуватися всіма. Насправді найбільш грандіозні ідеї мене навідують саме тоді, коли я сумую.

З усіх видів мистецтва обираю фотографію і музику. Фотографія — статичне мистецтво, воно надає можливість зупинити час. Музика — динамічне мистецтво, воно надає можливість доторкнутися до безкінечності. Звісно, це стосується геніальних творинь, голосів та мелодій. Вони також зупиняють час, бо живуть вічно.

Я завжди обожнювала тихі, спокійні вечори в колі сім'ї. Немає значення, чим ви займаєтеся. Ліпите вареники, дивитесь разом кіно, п'єте чай. Це той момент, коли енергетика всіх об'єднується і кожен відчувається захищеним та щасливим.

Мій улюблений режисер — Федеріко Фелліні. Його «Всім з половиною» — це протистояння індивідуальності хаосу сучасного життя.

Своїм колегам із художньої літератури я порадила б Пауло Коельйо. Будь-яка книга. Будь-яка сторінка. Будь-який абзац.

Ніщо не загартовує так, як досягнення спільної мети. Насправді тезис про те, що горе об'єднує, як мені здається, застарів. Об'єднує не власне горе, а можливість та необхідність допомагати одне одному його подолати. Саме в цьому і полягає суть спільних дій. Окрім подолання труднощів, це може бути будь-яка спільна мета.

Наполегливість — це вміння стукати в зачинені двері + впевненість у собі + трішки зухвалості + здатність не реагувати на перешкоди, а мобілізувати сили для пошуку рішень.

Я мрію про дуже реальні речі. Наприклад, новий велосипед. Мріяти про мир у всьому світі якось безперспективно. Я дуже тривкий реаліст, тому мої мрії завжди мають реальні риси і шанси здійснитися. Про мир і здоров'я близьких я не мрію, я про це молюсь. Це зовсім інший процес.

Тримати ситуацію під контролем мені допомагає здатність у першу чергу тримати під контролем саму себе.

Мої друзі полюбляють, коли я маю можливість провести з ними час та сміюсь. І одне, і друге я роблю нечасто.

Найцінніше для кожної жінки — бути в гармонії із собою. Спочатку написала — «діти». Але я знаю багато бездітних і абсолютно щасливих жінок. Головне — любити себе та приймати своє життя таким, як воно є.

Коли не могу змінити ситуацію, я зазвичай починаю шукати можливість вийти із ситуації з мінімальними втратами.

Усе, що нас не вбиває, робить нас старшими, розумнішими та досвідченішими. Та, як кажуть класики, досвід — це перше пізнання пекла. Тому краще не доводити свою карму до замаху на власне вбивство.

Щоб впорядкувати свої думки, мені достатньо відключитися від зовнішнього світу і все-таки їх упорядкувати. Ніщо інше так не допомагає. Поки думка не знайшла свою форму, вирішення та відчуття, вона буде мчати, як коні по широкому полі, і гупати в голову, не даючи спокійно жити.

Постійно повторюйте собі: все буде добре.

Немає більшої помилки в житті, ніж займатися тим, що не подобається, жити з тими, кого не любиш, і бути тим, ким ти не є насправді.

Якби в мене була машина часу, я повернулася б у найщасливіші моменти свого дитинства. Чомусь прийнято вважати, що батьки мають постійно демонструвати своїм дітям любов. Дітей ніде не навчають показувати батькам свою любов. На жаль, часто розуміння того, що нам потрібно постійно говорити батькам, що ми їх любимо, приходить тільки тоді, коли вони нас уже не чувають.

Отже, мій рецепт успіху: бути собою, займатися тим, що подобається, знаходитися в оточенні тих людей, котрих ти любиш, і бути в гармонії із собою.

Усе буде добре тоді, коли ми навчимося приймати світ таким, яким він є.

